

Schoffelen op het kerkhof...

Eerste dinsdag van de maand, de dag waarop een aantal vrijwilligers, meest senioren, de strijd aanbindt met onkruid en ander groeisel dat tussen de graven op het kerkhof niet thuis hoort.

Het kerkhof, de plek waar je als op geen andere plaats geconfronteerd wordt met het verleden.

Het enige dat je aan de toekomst doet denken is het lege grasveld waar nog plek is voor toekomstige graven en waar je misschien later zelf met de neus omhoog onder de zoden wordt geschoven.

Tijdens het schoffelen, langs en tussen de graven, wordt natuurlijk menige anekdote verteld. Er zijn namen op de graven die doen terug denken aan bepaalde personen of gebeurtenissen die bij de schoffelaars herinneringen oproepen.

Zoals de naam van de heer Roekel uit het gehucht Viel. Voor zover bekend had hij geen geloof, dus mocht hij niet zo maar in de geweide grond van het kerkhof worden begraven.

Het kerkbestuur had namelijk vergeten om dispensatie aan te vragen bij het bisdom. De dodengraver wist niet wat hij er mee aan moest. De lijk-kist belandde daarom na de begrafenisplechtigheid in het berghok van het tuingereedschap. Vanwege de beperkte ruimte moest de kist schuin rechtop worden geplaatst hetgeen de dag er na reukverschijnselen deed veroorzaken op het kerkhof vanwege lekkend lijkenvocht.

De lijk-kist werd daarom langs de kant van het zijpad in een voorlopig graf geplaatst. Na de toestemming van het bisdom werd de heer Roekel alsnog naast de katholieke overledenen begraven.

Zefke Gelissen een zonderling uit Viel. Toen Zefke in zijn schamele bedstee werd voorzien van de laatste sacramenten werd meneer pastoor besprongen door tientallen luizen die het reeds koude lichaam van de overledene ontvluchtten en dagenlang jeuk veroorzaakten bij meneer pastoor.

De naam van boer Nol van de Weyer. Nol was een keer zo kwaad op de schoolgaande jeugd die de appels in zijn boomgaard belaagde dat hij met zijn jachtgeweer schoot. Natuurlijk in de lucht, maar we waren wel geschrokken.

Pastoor Gorissen en het schoolhoofd Meester Geurts. Die twee hadden altijd ruzie op de gang over wie er nou werkelijk de baas was van de school.

Een schoffelaar wist te vertellen dat een ruiter te paard regelmatig het kerkhof bezocht en het paard liet drinken aan het water van de waterbak dat is bestemd voor het begieten van de bloemen.

Een andere schoffelaar meent tussen de sprietten onkruid de resten van een stropdasspeld te hebben ontdekt. Zou deze vondst afkomstig kunnen zijn van een overledene.

Ik dacht het niet want wie wordt er nou begraven met een stropdas om.

Tijdens het schoffelen bij de grafkelder van de familie Janssen vraag ik mij af hoe de situatie onder de betonnen afdekplaat zou zijn. Bij grafkelders is er een holle ruimte waar de kist staat. Wat zou er nog over zijn van de overledenen. Alleen nog maar de ijzeren spijkers van de kist, of zouden ook die de vergankelijkheid tot stof niet hebben doorstaan.

Tijdens de koffiepauze wordt de plaatselijke politiek doorgenomen.

Hallo, ... alsof er nog sprake is van politiek in ons dorp.

Nee dus, geen raad, geen burgemeester, geen zelfstandigheid, dus geen politiek.

Dan zijn we gauw uitgepraat en zullen we het maar hebben over de alledaagse dingen, over het slechte onderhoud van de kerk, over hobbelige trottoirs, over het te zware en te hard rijdende landbouwverkeer en over de lagere school die er nooit zal komen.

Harrie vertelt de laatste mop, iets over koeien die gaan zitten als er een stier in de wei loopt.

Cor Geilen

